

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobkyně **Z. K.**, zastoupené JUDr. Jiřím Rákem, advokátem se sídlem v Kopřivnici, Štefánikova 58/31, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009 se pro nezákonnost **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11.676,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Raka, advokáta se sídlem v Kopřivnici, Štefánikova 58/31.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 1.10.2007 č.j. SU/18/2003/06/Ra, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Silnice I/48 Rychaltice – Frýdek-Místek“ na pozemcích v k.ú. Rychaltice, Fryčovice, Chlebovice, Lysůvky a Místek.

V podané žalobě žalobkyně vznesla následující žalobní námitky:

- 1) Napadené rozhodnutí dosud nebylo doručeno jejímu právnímu zástupci. Pokud bylo zveřejněno veřejnou vyhláškou v obci, pak právní zástupce žalobkyně má sídlo mimo tuto obec a mělo mu být doručeno do vlastních rukou.
- 2) Žalobkyně odkázala na obsah svého odvolání ze dne 30.10.2007 a na všechna předchozí podání v této věci, kde jsou jednotlivé důvody odvolání podrobně popsány.
- 3) Žalobkyně nesouhlasí s vybudováním příjezdové komunikace ke stolárně, když její připomínky byly opakovaně bagatelizovány a bez dalšího odmítnuty a nebyl uveden žádný jiný způsob řešení této části stavby tak, aby byl šetřen její majetek. Žalobkyně nesouhlasí s vybudováním příjezdové komunikace ke stolárně s tím, že k tomuto účelu bude použita část jejího pozemku a namítá, že znalec mimo stávající varianty navrhl i varianty další.
- 4) V důsledku vybudování příjezdové komunikace podle navržené varianty nebude mít žalobkyně možnost ke svému domu přivézt dřevo a na pozemcích je uskladnit, neboť nová příjezdová komunikace to svými parametry neumožní. Dřevo v délce 10, 15 i více metrů, které používá k vytápění svého domu, je těženo z lesa a odtud dováženo nákladním automobilem a složeno na jejím pozemku vedle současné příjezdové cesty. Pozemek by měl být v budoucnu zabrán pro vybudování příjezdové komunikace ke stolárně. Podle žalobkyně se na nově projektované příjezdové cestě ke stolárně žádný automobil neotočí a neodjede zpět. Vybudováním příjezdové komunikace bude zcela znemožněno, aby na svůj pozemek přivezla dřevo i cokoliv jiného.
- 5) Žalobkyně nesouhlasí s tím, jak má být do budoucna zajištěn přístup k ostatním jejím pozemkům. Žalovaný zamítl její námitku ohledně neřešení přístupu a příjezdu k pozemkům v jejím vlastnictví, které se nachází na druhé straně stávající silnice za autobusovou zastávkou, kam má dnes jediný přístup a příjezd a tento jí bude fakticky znemožněn. Tvzení žalovaného, že na tento pozemek je i jiný přístup než přímo ze silnice R I/48, není pravdivé. Žalovaný si tuto skutečnost sám ověřil na místě samém, když po delším bloudění najel vzdálenost 4,6 km. Žalobkyně však i nadále nebude mít přístup a příjezd na pozemek těsně přilehlý za autobusovou zastávkou. Při ústním jednání bylo žalobkyni sděleno, že si má přes svůj potok vybudovat vlastní přístup a příjezd a k tomu nechť si vybuduje i vlastní most. V napadeném rozhodnutí tato skutečnost není vůbec vzata na vědomí a není nijak řešena. Důvodem podle žalobkyně je to, že až do doby ústního jednání na místě samém nikdo nebyl a tuto skutečnost nezjistil a v současnosti se tím již nechce nikdo zabývat. Žalobkyně nesouhlasí s tím, aby na základě navrženého řešení stavby byla nucena v přístupu a příjezdu na další

své pozemky obcházet celkem 4,6 km po jiné místní komunikaci a další 4,6 km při cestě zpět a také s tím, že na nejbližší pozemky u stávající cesty se vůbec nedostane. Přístup žalovaného k této otázce považuje za formální a administrativní. Navrženým řešením stavby dojde k zásadní změně poměrů v její neprospěch, dojde ke stavu, kdy nebude schopna pozemky jako dosud řádně obhospodařovat, čímž se žalovaný ani v opakovaném řízení nezabýval, námitku neřešil a nevypořádal se s ní. Žalobkyně rovněž namítla nesrozumitelnost vyjádření žalovaného, že bude nutné provést určité úpravy pozemků či změnit jejich způsob obhospodařování.

- 6) Žalobkyně nesouhlasí s použitím – vyvlastněním jejích pozemků za účelem stavby příjezdové komunikace ke stolárně a nesouhlasí s vyvlastněním části svého pozemku k vybudování svahu místo opěrné zdi.
- 7) Vyvlastnění pozemků ve veřejném zájmu postrádá zákonnou podmínku nezbytně nutného rozsahu. Navržená kupní smlouva je pro žalobkyni nepřijatelná, když neřeší výše uvedené ztráty, které by jí v budoucnu v důsledku realizace stavby vznikly.
- 8) Žalobkyně zpochybnila znalost věci žalovaným s ohledem na průběh ústního jednání spojeného s místním šetřením, kdy teprve odhadem měřil vzdálenosti a navržený průběh příjezdové komunikace na jejích pozemcích. Teprve při tomto jednání se žalovaný i zástupce investora seznamovali s danou situací.
- 9) Porušení Ústavy a Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) spatřuje žalobkyně právě v popsaném způsobu jednání a rozhodování správních orgánů, kterým je poškozován občan, přičemž toto řízení přímo vede k vyvlastnění části pozemků, když nejsou splněny zákonem stanovené podmínky, zejména podmínka nezbytně nutného rozsahu.

Žalovaný ve vyjádření uvedl:

- Napadené rozhodnutí bylo doručováno v souladu s ust. § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) veřejnou vyhláškou. Doručení proběhlo v souladu s ust. § 25 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), a to rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup. Zmiňované právní předpisy neobsahují v případě doručování písemnosti veřejnou vyhláškou žádnou speciální úpravu pro doručení písemnosti těm účastníkům řízení, kteří jsou zastupováni advokátem.
- K nesouhlasu žalobkyně s umístěním příjezdové cesty pro stolárnu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž podrobně vysvětlil důvody, pro které je příjezdová komunikace stavbou veřejně prospěšnou, když jeho závěry jsou v souladu s názorem krajského soudu, jež vyslovil ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 22Ca 87/2008.
- Žalovaný se zabýval námitkou týkající se příjezdu a přístupu na pozemky žalobkyně, specifikoval důvody, pro které nelze zřídit sjezd k pozemkům žalobkyně z tzv. jižní rampy mimoúrovňové křižovatky a konkretizoval komunikace, po kterých je přístup k jejím pozemkům zajištěn s odkazem na konkrétní mapové podklady. Trasa přístupu byla ověřena i při místním šetření, přičemž poznámka žalobkyně, že trasa byla nalezena po delším bloudění, není pravdivá, žalovaný, který na rozdíl od žalobkyně není v obci starousedlíkem, si pouze nebyl jist v terénu přesnou polohou odbočky ze silnice II/486 na místní komunikaci p. č. 1576/2, proto se dotázal na správnost odbočky přítomných. Tato skutečnost neznamená, že byl přístup složitý či nepřehledný, celá trasa je

- přehledná, přístupná a sjízdná. Je nezpochybnitelné, že pozemky žalobkyně tvoří souvislý pás v délce cca 1,2 km a nelze předpokládat, že žalobkyně tyto pozemky obhospodařuje tak, že na ně pěšky dochází několikrát denně.
- Pokud jde o konkrétní pozemek p. č. 197/4, který se nachází v bezprostředním sousedství silnice I/48, žalovaný uvedl, že více než čtvrtina tohoto pozemku je určena k zastavění navrhovanou stavbou a tato část je již oddělena a označena v katastru nemovitostí p. č. 1748/34. Pokud se navrhovatel s žalobkyní nedohodne na podmínkách převodu vlastnického práva k pozemku i s přihlédnutím k argumentaci týkající se dalšího obhospodařování zbývajících částí pozemku, má žalobkyně v rámci případného vyvlastnění možnost požádat o rozšíření vyvlastnění i na zbývajících část pozemku.
 - Změny v území vyvolané umístěním staveb vždy vycházejí z platné územně plánovací dokumentace, takže každý vlastník pozemku si musí být vědom toho, že s postupným naplňováním územního plánu bude docházet také ke změně poměrů k území, kterým se bude muset přizpůsobit. I když záměry v území, které jsou v souladu s územním plánem, přinesou vlastníkům pozemků i určitá omezení, neznamená to rozpor těchto záměrů se zákonem.
 - K námitce žalobkyně o nesrozumitelnosti tvrzení žalovaného, že bude nutné provést určité úpravy pozemků či změnit způsob jejich obhospodařování, žalovaný uvedl, že netvrdil a netvrdí, že by žalobkyně neměla své pozemky dále zemědělsky využívat. V souvislosti s tím, že pozemky žalobkyně tvoří souvislý pruh, takže jednotlivé pozemky na sebe navazují, chtěl žalovaný pouze uvést, že není nutno řešit přístup na každý pozemek jednotlivě, byť by fyzické propojení pozemků mohlo (ale nemuselo) vyvolat potřebu úprav k zajištění jejich schůdnosti. Co se týče možné změny způsobu obhospodařování, žalovaný netvrdí, že je odborníkem na zemědělství, ale není pochyb o tom, že lze zemědělské pozemky obhospodařovat tak, aby nebylo nutné na ně denně či několikrát denně docházet.
 - K připomínce žalobkyně k průběhu ústního jednání žalovaný uvedl, že její právní zástupce měl možnost uplatnit připomínky přímo při jednání do protokolu, případně v rámci vyjádření, které, jak bylo při jednání dohodnuto (viz. protokol), měl možnost podat písemně ve lhůtě 10 dnů ode dne jednání.
 - Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Podáním ze dne 6.10.2010, doručeným krajskému soudu dne 11.10.2010, doplnila žalobkyně žalobu o listiny, týkající se zahájených řízení o vyvlastnění a zdůraznila, že před vydáním napadeného rozhodnutí jí nebylo nikdy žádným způsobem sděleno, že po jeho vydání budou vůči ní zahájena další správní řízení o vyvlastnění. Návrhy o vyvlastnění se přitom opírají o žalobou napadené územní rozhodnutí.

Podáním ze dne 22.12.2011, doručeným krajskému soudu dne 28.12.2011, předložila žalobkyně soudu sdělení – přehled věcí, ve kterých proti ní vede Magistrát města Frýdku-Místku vyvlastňovací řízení. Tímto postupem je podle ní potvrzena arogance úřední moci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán důvody uvedenými v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 6.1.2003 podal navrhovatel – Ředitelství silnic a dálnic ČR, správa Ostrava, zastoupený společností GIS-STAVINVEST, a.s. (dále jen navrhovatel) návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby „Silnice I/48 Rychaltice-Frýdek-Místek“. Po doplnění podaného návrhu na výzvu Městského úřadu ve Frýdku-Místku jakožto správního orgánu I. stupně (dále jen stavební úřad) bylo stavebním úřadem vydáno dne 24.3.2003 oznámení o zahájení územního řízení veřejnou vyhláškou. Rozhodnutím ze dne 26.5.2003 č.j. SÚ/18/2003/Kup bylo formou veřejné vyhlášky vydáno rozhodnutí o umístění předmětné stavby, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5.6.2006 č.j. MSK 63313/2006. Žalobkyně ve svých námitkách ze dne 15.12.2006 vyjádřila nesouhlas s vybudováním příjezdové cesty pro stávající stolárnu, která by vedla po jejím pozemku p.č. 1748/34. Rovněž namítla zhoršení kvality a pohody svého bydlení a zhoršení životního prostředí a zdůraznila, že její pozemky za cestou budou v důsledku zrušení stávajícího přístupu nepřístupné, když podle projektu k nim nevede žádná příjezdová cesta. Nesouhlasí s tím, aby příjezdová cesta na její pozemky a další pozemky směrem do Krnalovic vedla přes příčnici, kdy jedna vzdálenost je 4 km, tj. tam i zpět celkem 8 km. Dle žádosti ze dne 17.7.2007 doručené stavebnímu úřadu dne 18.7.2007 požádala žalobkyně o prověření a vyřízení připomínek na místě samém. K námitkám žalobkyně navrhovatel uvedl, že přístup na její pozemky jižně od rychlostní silnice, které jsou součástí jednoho celku, je možný po komunikacích ve vlastnictví obce Hukvaldy p.č. 1555/2, 1577, 23/3 a 1576/2. Zřízení sjezdu na pozemky z rampy rychlostní silnice není z důvodů dodržení norem ČSN o projektování silnic a dálnic hlavně z hlediska bezpečnosti provozu na komunikacích možné. Stavební úřad vydal dne 1.10.2007 pod č.j. SÚ/18/2003/06/Ra rozhodnutí o umístění stavby. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 4.2.2008 č.j. MSK 188029/2007, které bylo na základě žaloby rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26.3.2009 č.j. 22Ca 87/2008-47 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný ustanovil znalce v oboru stavebnictví, odvětví stavby dopravní, obytné a stavební odvětví různá Ing. T. M., jemuž uložil vypracování znaleckého posudku mj. k posouzení příjezdu ke stolárně. Znalec posoudil tři možné varianty vedení příjezdové komunikace ke stolárně. Žalovaný nařídil na den 11.9.2009 ústní jednání, v rámci něhož byla projednávána také příjezdová komunikace ke stolárně. Poté byla zjišťována možnost příjezdu k pozemkům žalobkyně. Automobily byla projeta trasa, která je v územním rozhodnutí označována jako přejezd po místních komunikacích a naměřena délka trasy cca 4,6 km. Komunikace je vedena podél pozemků ve vlastnictví paní Konvičkové s tím, že na pozemek navazuje pozemek lesní s potokem a za ním je pozemek – louka, všechny ve vlastnictví žalobkyně. Podle vyjádření zástupce žalobkyně bude vyjádření podáno písemně ve lhůtě 10 dnů. Na základě doplněných podkladů vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Podle ust. § 37 odst. 2 stavebního zákona, stavební úřad v územním řízení posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odst. 1 a předchozími rozhodnutími o území, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a obecným technickým požadavkům zabezpečujícím užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, případně předpisů, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky,

ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu a pod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům.

S jednotlivými žalobními námitkami se krajský soud vypořádal následujícím způsobem:

- 1) V posuzované věci je umísťovaná stavba stavbou liniovou a navíc stavbou zvlášť rozsáhlou. U takových staveb v souladu s ust. § 42 odst. 2 stavebního zákona se územní rozhodnutí doručuje veřejnou vyhláškou. V podrobnostech je tato forma doručení upravena ust. § 25 správního řádu, přičemž nejsou upraveny žádné výjimky z tohoto postupu. Forma doručení tedy platí pro všechny účastníky řízení stejně. Nutno podotknout, že doručení veřejnou vyhláškou neznamená pouze vyvěšení rozhodnutí na úřední desce správního orgánu, ale také jeho zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup (§ 25 odst. 2 věta druhá správního řádu). Námitka, že zástupci žalobkyně nebylo doručeno napadené rozhodnutí, neboť má bydliště v jiné obci, je proto zcela irrelevantní, neboť zástupci žalobkyně nic nebránilo v tom, aby se s napadeným rozhodnutím některým z legitimních způsobů doručení seznámil. O tom, že se s ním seznámil, svědčí ostatně žaloba, kterou zástupce žalobkyně k soudu podal.
- 2) Důvodností další žalobní námitky se krajský soud zabýval nemohl, neboť odkazy na jakákoliv podání učiněná v průběhu správního řízení nelze podle ustálené praxe správních soudů považovat za kvalifikovaný žalobní bod ve smyslu ust. § 71 s.ř.s. Druhá žalobní námitka nerespektuje dispozitivní zásadu, kterou je ovládáno správní soudnictví, tj., že žalobkyně srozumitelným způsobem vymezí rozsah soudního přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS - ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78).
- 3) Důvodností úvodní části třetí žalobní námitky se krajský soud zabývat nemohl, neboť žalobkyně ji formulovala zcela obecným způsobem, když uvedla, že její připomínky k vybudování příjezdové komunikace ke stolárně byly opakovaně bagatelizovány a bez dalšího odmítnuty, aniž by uvedla, o jaké připomínky se jednalo a v čem spatřuje jejich bagatelizaci. Žalobkyně tedy nevymezila žádným způsobem, a to ani rámcově rozsah soudního přezkumu. Platí zde tedy totéž, co bylo uvedeno k námitce 2) včetně odkazu na judikaturu NSS. V další části této námitky žalobkyně namítla, že se žalovaný nezabýval dalšími variantami řešení přístupu ke stolárně, které posuzoval znalec ve znaleckém posudku. K této části námitky, která je reakcí na obsah znaleckého posudku, v němž znalec ve vztahu k příjezdové komunikaci ke stolárně skutečně posuzoval tři možné varianty řešení její trasy, krajský soud konstatuje, že žalobkyně zcela mylně chápe princip územního řízení. Ve smyslu ust. § 37 odst. 2 stavebního zákona se jedná o řízení návrhové, na jehož počátku stojí konkrétní návrh na umístění konkrétní stavby a tento konkrétní návrh je správním orgánem posuzován ze všech zákonných hledisek. Pokud předložený návrh zákonná kritéria splňuje, správní orgán umístění stavby povolí. Pokud nikoliv, návrh zamítne. Jakékoliv změny v návrhu mohou vzejít pouze od samotného navrhovatele. I v případě, že existuje více variant řešení určité otázky, přičemž ta varianta, která je obsažena v návrhu, je z hlediska určitých ukazatelů (např. zájmu konkrétních účastníků) nejméně výhodná, ale i přes tuto relativní „nevýhodnost“ vyhovuje požadavkům stavebního zákona a jiných právních předpisů, je správní orgán povinen návrhu vyhovět. Nedisponuje totiž žádným právním nástrojem, kterým by „donutil“ navrhovatele přijmout jinou variantu řešení. Ani v této části proto krajský soud třetí žalobní

námítku důvodnou neshledal. Pokud jde o poslední část této námítky týkající se toho, že k vybudování příjezdové komunikace bude použita část pozemku ve vlastnictví žalobkyně, soud podotýká, že v posuzované věci se jedná o přezkum územního rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo a předmětem tohoto řízení není vyvlastňování nemovitostí. Jakýmkoliv námitkami týkajícími se vyvlastnění pozemků se proto krajský soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zabývat nemohl.

- 4) Námitka žalobkyně, že příjezdová komunikace ke stolárně nebude způsobit umožnit dovoz dříví na topení k jejímu domu, rovněž není důvodná. Především je nutno zdůraznit, že územní řízení je ve smyslu ust. § 36 stavebního zákona ovládáno koncentrační zásadou, tzn., že účastníci mohou uplatnit své námitky nejpozději ve lhůtě stanovené správním orgánem. S ohledem na tuto zásadu a s ohledem na to, že žalobkyně námitku týkající se dovozu dříví určeného na otop k jejímu domu nikdy v průběhu správního řízení nevznesla, nelze správním orgánům vytýkat, že se konkrétně touto otázkou nezabývaly ve svých rozhodnutích. Z obsahu správního spisu je však seznatelné, že navrhovaná pozemní komunikace bude mít parametry obslužné komunikace respektující zákonné a normové požadavky, takže tvrzení, že dojde ke zhoršení stávajících poměrů se jeví účelovým. Pokud jde o část námítky týkající se uskladnění dřeva na pozemku, který má být zabrán v rámci vyvlastňovacího řízení, tuto nelze řešit v rámci přezkumu ve správním soudnictví. Vyvlastňovací řízení je samostatným řízením, které je upraveno jiným právním předpisem než stavebním zákonem a kde také případný soudní přezkum vydaného rozhodnutí probíhá mimo soustavu správního soudnictví.
- 5) Pokud jde o námitku týkající se přístupu žalobkyně k jejím pozemkům, žalovaný se touto otázkou zabýval na č.l. 41 a 42 napadeného rozhodnutí, přičemž nejprve sdělil důvody, pro které nelze vyhovět požadavku žalobkyně na nové připojení tzv. jižní rampy, tj. z větve mimoúrovňové křižovatky Rychaltice, které spočívají především v režimu požadavků na připojení pozemních komunikací vyšší kategorie vyplývajících ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění. Dále žalovaný posoudil přístup k pozemkům žalobkyně vyhodnocením zjištěných v rámci ústního jednání spojeného s místním šetřením, kdy byla osobními automobily projeta trasa příjezdu po místních, případně účelových komunikacích k těmto pozemkům, jak vyplývá také z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 11.9.2009. V napadeném rozhodnutí je uveden základní popis trasy včetně uvedení parcelních čísel komunikací tuto trasu tvořících, kdy všechny tyto pozemky jsou ve vlastnictví obce Hukvaldy. Délka přístupové trasy je přitom přibližně 4,6 km. Žalovaný na základě takto provedeného dokazování dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že tyto pozemky tvoří souvislý pruh v délce 1,2 km, který začíná u silnice I/48 a končí u komunikace p.č. 1555/2, není zapotřebí řešit přístup na každý jednotlivý pozemek žalobkyně. Ke způsobu vyřešení otázky přístupu k nemovitostem v jejím vlastnictví vznesla žalobkyně v podstatě dvě žalobní námitky. První z nich se týkala délky přístupu k nemovitostem, která se podle žalobkyně změnila z původních 30 m na 4,6 km, což žalobkyně považuje za zásadní změnu poměrů v její neprospěch, kdy nebude schopna tyto pozemky obhospodařovat. K žalobnímu tvrzení krajský soud především podotýká, že je do určité míry nepřesné, a to v tom směru, že vzdálenost 30 m žalobkyni doposud dělila pouze od jednoho z pozemků, a to pozemku p.č. 197/4, na který chodila přes původní rychlostní komunikaci. Další pozemky v jejím vlastnictví na tento pozemek

navazují a tvoří souvislý pás táhnoucí se směrem od rychlostní silnice, který končí ve vzdálenosti asi 1,2 km od rychlostní silnice (jak vyplývá z mapových podkladů založených ve správním spise). Přesto je nutno žalobkyni přisvědčit v tom, že navrhovaným řešením dojde k zásadní změně poměrů v její neprospěch, nikoliv však takové, která by znemožňovala výkon jejího vlastnického práva, když bylo prokázáno jednak mapovými podklady založenými ve spise, jednak protokolem z místního šetření, že pozemky jsou dostupné po místních a účelových komunikacích obce Hukvaldy. Stejný závěr učinil žalovaný také v napadeném rozhodnutí, kde je přístupová trasa popsána výčtem parcelních čísel dotčených komunikací. Žalobkyně ve vznesené žalobní námitce přístup ke svým nemovitostem nezpochybnila, když jiné námitky než délku trasy, kterou se bude na pozemky dostávat, nevznesla. Délka trasy, jak již soud shora uvedl, sice představuje zásadní změnu poměrů s negativním dopadem právě pro žalobkyni, faktickou překážku ve výkonu vlastnického práva však nezpůsobuje. Tuto část žalobní námitky proto soud důvodnou neshledal. Nedůvodnou shledal krajský soud také tu část námitky žalobkyně, kde poukázala na nesrozumitelnost vyjádření žalovaného, že bude nutné provést určité úpravy pozemků či změnit jejich způsob obhospodařování. Žalovaný na str. 41 až 42 napadeného rozhodnutí uvedl, že: *„...přístup na pozemky paní Konvičkové je skutečně zajištěn po stávajících komunikacích a že není nutno řešit přístup na každý pozemek jednotlivě, neboť pozemky spolu navzájem sousedí, byť by bylo například nutné provést určité úpravy pozemků či změnit způsob jejich obhospodařování.“* Krajský soud má za to, že uvedeným textem žalovaný vyjádřil pouze hypotetickou možnost změny způsobu obhospodařování pozemků, což vyplývá z použitého podmiňovacího způsobu poslední věty souvětí. Touto formulací nijak nezasáhl do práv žalobkyně a ani nezpůsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o prosté vyjádření jeho úvahy. Jiná situace však nastala ohledně části námitky týkající se pozemku parc. č. 197/4, na který žalobkyně podle svého tvrzení nemá zajištěn žádný přístup. Pozemek p.č. 197/4 je pozemkem nacházejícím se v bezprostřední blízkosti rychlostní komunikace. Dosavadní přístup na tento pozemek, který vedl právě přes rychlostní komunikaci, nebude možno po umístění stavby použít. Žalovaný v napadeném rozhodnutí a také u jednání před krajským soudem vyjádřil názor, že, jelikož pozemky žalobkyně spolu sousedí a po celé délce souvislého pruhu, který tvoří, je zajištěn přístup na ně po stávajících komunikacích, není nutno řešit přístup na každý pozemek jednotlivě. Rozhodná je podle žalovaného ta skutečnost, že v rámci souvislého pruhu pozemků ve vlastnictví žalobkyně je možný přístup z jednoho pozemku na druhý a dále je už věcí žalobkyně jako vlastníka, jak si přístup z pozemku na pozemek zajistí. Soud tento názor žalovaného, který nevychází z žádné konkrétní právní úpravy, nesdílí, když má za to, že v posuzované věci je v rozporu s obecným principem ochrany vlastnického práva. Stanovisko žalovaného by bylo akceptovatelné za situace, kdy by možnost přístupu mezi pozemky byla jednoznačná a nezpochybnitelná. V posuzované věci však tomu tak není, jak žalobkyně namítala v průběhu územního řízení opakovaně a jak vyplynulo také z jednání před krajským soudem, kde zástupce žalobkyně tvrdil a prokázal předloženou fotografií, že přístup na pozemek p.č. 197/4 z nejbližšího (sousedního) pozemku ve vlastnictví žalobkyně p.č. 191/1, který je dostupný z místní komunikace, resp. z pozemku p.č. 194, není možný, protože na hranici pozemků se nachází strž s lesním porostem a velká nerovnost terénu, což vytváří přirozené překážky přístupu. Z plánu s barevně vyznačenou trasou přístupu

k pozemkům žalobkyně, který je součástí správního spisu, je zřejmé, že pozemek p.č. 197/4 sousedí také s dalším pozemkem ve vlastnictví žalobkyně, a to s pozemkem p.č. 197/3. Možnost tohoto přístupu však posuzována nebyla. Je nutno přisvědčit žalobkyni, že s její výslovnou odvolací námitkou, že *na svůj pozemek nacházející se u stávající silnice za autobusovou zastávkou* (tj. pozemek p.č. 197/4) *nebude mít přístup*, neboť dosud jediný přístup a příjezd přímo z rychlostní silnice bude umístěním stavby zrušen, se žalovaný nevypořádal. Vypořádal se pouze se zbývajícím částí odvolací námitky, která směřovala vůči délce trasy dostupnosti pozemků žalobkyně jako celku. Zcela konkrétní námitka týkající se konkrétního pozemku p.č. 197/4 zůstala nevypořádaná. Žalobkyně tvrdila, že na pozemek p.č. 197/4 jiný přístup než ze stávající rychlostní silnice neexistuje a toto její tvrzení nebylo nijak vyvráceno, přesto rozhodnutím o umístění stavby žalovaný rozhodl de facto o zrušení tohoto dle tvrzení žalobkyně jediného přístupu na uvedený pozemek. Žalovaný tak porušil ust. § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu, když se nevypořádal s konkrétní odvolací námitkou týkající se pozemku parc. č. 197/4. Svým postupem se žalovaný dostal do rozporu také se základními zásadami správního řízení vyjádřenými v ust. § 2 odst. 3 a § 6 odst. 2 správního řádu, podle kterých správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu a postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Z vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, v platném znění, pak vyplývá povinnost správních orgánů činných v územním řízení zabývat se ochranou práv vztahujících se k nemovitostem a tedy i ochranou vlastnického práva k nemovitostem (ust. § 9 odst. 2 písm. f) citované vyhlášky). V otázce přístupu k jednotlivým pozemkům žalobkyně žalovaný vyslovil názor, který tento soud považuje za rozporný s obecnými principy ochrany vlastnického práva, tj. názor, že s ohledem na souvislost pozemků žalobkyně není zapotřebí se zabývat přístupem na každý pozemek zvlášť a je věcí žalobkyně, jak si vyřeší v rámci svých vlastních pozemků přístup z jednoho pozemku na druhý. Dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „každý má právo vlastnit majetek a vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah i ochranu“. Promítnutím a jednoznačným vyjádřením této zásady rovnosti vlastnictví je ust. § 124 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen OZ), podle kterého všichni vlastníci mají stejná práva a povinnosti a poskytuje se jim stejná právní ochrana. Vlastnické právo je souhrnem dílčích oprávnění vlastníka, které je vymezeno ust. § 123 OZ mj. tím, že vlastník je oprávněn předmět svého vlastnictví užívat. Je-li předmětem vlastnictví nemovitost, je nezbytným předpokladem jejího užívání přístup na tuto nemovitost. Současný stav vyplývající z napadeného rozhodnutí proto představuje pro žalobkyni nežádoucí zásah do jejího vlastnického práva, když znemožňuje ve vztahu k pozemku p.č. 197/4 jeho výkon. Žalovaným aplikovaný právní názor považuje krajský soud z uvedených důvodů za nezákonný.

- 6) a 7) Další námitka žalobkyně směřuje opět proti vyvlastnění pozemků za účelem stavby příjezdové komunikace ke stolárně a za účelem vybudování svahu místo opěrné zdi. Na tomto místě krajský soud opakovaně uvádí, že jakékoliv námitky, jejichž předmětem je otázka vyvlastnění, nemohou být posuzovány v rámci

přezkumu územního rozhodnutí. Odkazuje přitom také na již výše uvedenou argumentaci. Námitky týkající se vyvlastnění nemovitostí nezbytných k realizaci umísťované stavby nelze řešit v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví. Vyvlastňovací řízení je samostatným řízením, které je upraveno jiným právním předpisem než stavebním zákonem a kde také případný soudní přezkum vydaného rozhodnutí probíhá mimo soustavu správního soudnictví. Předmětem tohoto řízení je přezkum územního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. V rámci územního řízení nebylo rozhodováno o vyvlastnění nemovitostí. Jakékoliv námitky, jejichž předmětem je otázka vyvlastnění, proto nemohou být tímto soudem posuzovány.

- 8) Námitku týkající se průběhu ústního jednání neshledal krajský soud rovněž důvodnou. Průběh ústního jednání je zachycen v protokolu ze dne 11.9.2009, který je součástí správního spisu. Protokol je mj. podepsán zástupcem žalobkyně bez jakýchkoliv připomínek a z jeho obsahu nevyplývá, že by žalobkyně vnesla námitky k nepřipravenosti pracovníků žalovaného nebo jinak zpochybnila průběh ústního jednání. Obsahem protokolu nebylo prokázáno ani tvrzení žalobkyně, že jí pracovníci žalovaného na místě samém navrhovali vybudování přístupu a příjezdu na její pozemky na její vlastní náklady. Přes výslovné ujednání, že zástupce žalobkyně se vyjádří písemně ve lhůtě 10 dnů a toto vyjádření se stane součástí protokolu, zástupce žalobkyně ani žalobkyně sama se podle obsahu správního spisu již nevyjádřili.
- 9) S ohledem na shora uvedenou argumentaci k jednotlivým žalobním námitkám, které neshledal důvodnými, považuje krajský soud za nedůvodnou bez dalšího také žalobní námitku směřující proti porušení Ústavy a Listiny jednáním a rozhodováním správních orgánů ovšem s výjimkou týkající se 5) žalobní námitky, kde, jak již bylo shora rozvedeno, dospěl krajský soud k závěru o porušení čl. 11 odst. 1 Listiny.

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyni, která měla ve věci úspěch, vznikly náklady řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 3x režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. a), d), g) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění (dále jen advokátní tarif) a dále cestovné osobním automobilem z Kopřivnice do Ostravy a zpět v souvislosti s jednáním před krajským soudem v celkové výši 462,62 Kč (sazba základní náhrady jízdného činí 3,70 Kč – § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v platném znění) a náhradu za promeškaný čas v rozsahu 4 půlhodin, tj. 400 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu). Odměna právnímu zástupci byla podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinen odvést podle zvláštního předpisu, tj. na 9.676,- Kč. Celkově tedy činí náhrada nákladů řízení částku 11.676,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 4 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu

nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 29. února 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu